

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **s.e.z.e.m.e., s.r.o.**, IČ: 28791363, zastoupený Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 23. 5. 2014, č. j. 10570/2014-MZE-14113,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 10. 1. 2014, č. j. SZIF/2014/0013410, o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření III.1.3. Podpora cestovního ruchu.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti.

Žalobce podal dne 22. 10. 2012 žádost o dotaci v rámci 17. kola příjmu žádostí v Programu rozvoje venkova na období 2007 - 2013, v opatření III.1.3 Podpora cestovního ruchu, záměr b). Žalobce žádal o poskytnutí dotace v celkové výši 4 495 500 Kč na samostatný projekt výstavby ubytovacího zařízení, veřejného stravovacího zařízení, půjčovny a hřiště v k. ú. Harrachov, za účelem podpory rozvoje venkovských horských sídel a podpory rozvoje individuálních dovedností zaměřených na ekologické chování a aktivní relaxaci sportem.

Oznámením žalovaného ze dne 15. 3. 2013 byl žalobce informován o ukončení administrace jeho žádosti.

Předmětné rozhodnutí o ukončení administrace napadl žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, kterou soud usnesením ze dne 3. 6. 2013, č. j. 10 A 82/2013-41, odmítl a věc postoupil Ministerstvu zemědělství k rozhodnutí o opravném prostředku. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 – 43, toto rozhodnutí Městského soudu v Praze potvrdil.

Dne 29. 10. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013, sp. zn. 26RP21845/2013-14113, č. j. 61040/2013-MZE-14113, kterým bylo zrušeno oznámení o ukončení administrace žádosti žalobce vydané SZIF, a to z toho důvodu, že toto oznámení neobsahovalo náležitosti stanovené pro správní rozhodnutí dle ustanovení § 68 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dne 13. 11. 2013 provedl SZIF u žalobce kontrolu ex-ante po podání žádosti o dotaci z Programu rozvoje venkova (informace o kontrole byla žalobci doručena dne 23. 10. 2013).

Shora označeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014 SZIF zamítl žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci Programu rozvoje venkova. V odůvodnění SFIZ uvedl, že kontrolou ex-ante po podání žádosti o dotaci bylo zjištěno, že realizace projektu se nachází v areálu hotelového komplexu „RESIDENT HARRACHOV“ (parc.č. 357/4), jehož webová prezentace je uvedena na <http://www.residentharrachov.cz/>. Výše uvedenou kontrolou sice nebylo možné prokázat resp. zkontrolovat celkový počet lůžek v rámci komplexu RESIDENT Harrachov, z veřejně dostupných webových prezentací však jednoznačně vyplynulo, že celková kapacita převyšuje 60 lůžek (uvedeno 56 apartmánů s celkovou kapacitou více než 200 lůžek). Tyto skutečnosti byly SZIF vyhodnoceny jako porušení podmínky Pravidel pro žadatele (dále jen „Pravidla“), část B – Specifické podmínky, kap. 8. bod 7): *„Je-li součástí projektu ubytovací zařízení, musí být jeho celková kapacita maximálně 60 lůžek nejméně po dobu vázanosti projektu na účel (do kapacity se nezapočítávají přistýlky). V případě kempů se maximální ubytovací kapacita vztahuje na stabilní lůžka (např. lůžka v chatkách, srubech) Kapacita 60 lůžek se vztahuje k ubytovacímu zařízení splňujícímu samostatný funkční celek (např. se samostatnou recepcí, sociálním zařízením, oplocením s vlastním názvem, propagací apod.).“*

Odvolání žalobce žalovaný nyní napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění předně uvedl, že uvedené kritérium přijatelnosti, vztahující se k maximální kapacitě ubytovacího zařízení, musí být dodrženo nejméně po dobu vázanosti projektu na účel. Ke kontrole ex-ante podotkl, že ta nebyla provedena v rozporu se zákonem, protože předchozí rozhodnutí SZIF bylo zrušeno, takže SZIF byl v rámci nového prvoinstančního řízení

oprávněn provést kontrolu plnění podmínek; navíc SZIF může kdykoliv od registrace žádosti o dotaci od žadatele vyžadovat údaje a podklady potřebné pro posouzení plnění kterékoli z podmínek pro poskytnutí dotace. Žalovaný shodně se SZIF konstatoval, že došlo k porušení podmínky Pravidel v části B – Specifické podmínky, kap. 8. bod 7), kdy posouzení kapacity se vztahuje k ubytovacímu zařízení splňujícímu samostatný funkční celek. Z fotodokumentace pořízené při kontrole ex-ante přitom vyplynulo, že budova č. p. 569 jako předmět dotace se nachází v areálu s budovami č. p. 568, 567 a 14, že do areálu vede jedna přístupová cesta, že areál je dispozičně uzavřen, že se zde nachází budova s označením recepce a parkovací místa a vnitřní garáž, do které se vjíždí pod budovou č. p. 568, která není předmětem dotace, sousedí s předmětnou budovou č. p. 569 a stavebně se jedná o obdobnou budovu. Dle žalovaného se tak v areálu nachází ubytovací zařízení s nabídkou společných služeb. Navíc tomu, že se jedná o jeden areál a samostatný funkční celek, odpovídá skutečnost, že v rámci vlastnických a nájemních vztahů k pozemku i k dalším budovám v areálu existuje personální propojení. A žalobce také pro dotčená ubytovací zařízení využil jeden název „RESIDENT HARRACHOV“, ceník i internetovou propagaci. Dále žalovaný upozornil, že žalobce na internetových stránkách ubytovacího zařízení nabízel ubytování v době, kdy předmět dotace nebyl zkolaudován a předmět dotace byl ještě v rekonstrukci, z čehož žalovaný dovodil, že se nabízené služby musely týkat jiných objektů v areálu. A rovněž konstatoval, že budovy jsou využívány v rozporu s rozhodnutím Stavebního úřadu města Harrachov. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že areál ubytovacího zařízení „RESIDENT HARRACHOV“ je svým uspořádáním, velikostí a nabídkou služeb charakterizován jako jeden samostatný funkční celek o kapacitě překračující 60 lůžek (jestliže u předmětného projektu projektová dokumentace uvádí 53 osob, tak vedlejší objekt jistě bude mít větší kapacitu než 7 lůžek).

II. Obsah žaloby

Žalobce namítl, že ukončení administrace jeho žádosti nemá oporu v Pravidlech a ani v žádném jiném právním předpisu a bylo provedeno nezákonně.

Ke kontrole ex-ante žalobce nejprve uvedl, že z jejího oznámení vyplývá, že SZIF bylo předchozí rozhodnutí žalovaného oznámeno dříve než žalobci, takže z jeho pohledu ještě nebylo rozhodnuto o odvolání žalobce a nebylo zahájeno nové prvoinstanční řízení. Tomu ostatně svědčí skutečnost, že při kontrole se dotazoval pracovníků SZIF, zda je žádost žalobce v administraci a ti mu sdělili, že projekt žalobce v administraci není. Žalobce je tedy přesvědčen, že kontrola ex-ante byla provedena protizákonně, protože ji lze, jako úkon dle Pravidel, učinit pouze vůči subjektu, který je v administraci. Již z tohoto důvodu tak nebylo možné na základě zjištění z této kontroly učinit správní rozhodnutí a závěry z kontroly použít proti žalobci.

K tvrzení ohledně hotelového komplexu žalobce uvedl, že předmětné ubytovací zařízení je nepochybně bez dalšího plně samostatným funkčním celkem a není závislé na jakékoli jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí. Navíc má přiděleno své vlastní číslo popisné a své vlastní kolaudační rozhodnutí, které tento stav potvrzuje. Okolní budovy jsou nepochybnitelně samostatnými bytovými domy, v nichž bytové jednotky vlastní jednotlivé fyzické a právnické osoby zcela odlišné od žalobce a správu těchto bytových domů provádí vlastníci sami prostřednictvím společenství vlastníků jednotek. Navíc také Stavební úřad města Harrachov potvrdil, že tyto budovy jsou samostatné, technologicky soběstačné a navzájem nezávislé, přičemž pouze budova č. p. 569 je využívána jako ubytovací zařízení s celkem 54 lůžky. A společnost RESIDENT HARRACHOV EU, s.r.o. vystavila na žádost

žalobce prohlášení, ve kterém potvrzuje, že nemá s žalobcem žádné obchodní vztahy (toto prohlášení nevzal žalovaný ve svém rozhodování vůbec v potaz). Žalobce se také zásadně ohradil proti tvrzení, že by okolní budovy byly užívány v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, neboť se jedná o ryze účelové a nepravdivé tvrzení. Podobně nesouhlasil s tvrzením, že se jedná o oplocený areál, kdy zopakoval, že jedinou budovou v areálu, která je využívána jako ubytovací zařízení, je budova č. p. 569, která je předmětem žádosti o dotaci. Dále zdůraznil, že považuje za zcela standardní, že již v průběhu realizace projektu a v předstihu před kolaudací objektu prezentoval ubytovací balíčky, neboť pokud by tak nečinil, přišel by o možnost poskytovat ubytovací služby po celou zimní sezónu. K internetové prezentaci žalobce dodal, že považuje za zcela absurdní, aby žalovaný z internetových stránek dedukoval závěr o využívání bytových domů č. p. 568, č. p. 567 a č. p. 14 jako hotelového zařízení a zcela pominul fakta vyplývající z výpisů z katastru nemovitostí a potvrzení stavebního úřadu. K uváděnému argumentu jedné přístupové cesty uvedl, že ten by musel být aplikován na celý katastr Města Harrachov, neboť celé město je přístupné z jediné přístupové komunikace. Závěrem této části žaloby pak uvedl, že v průběhu administrace v letech 2012 – 2013 SZIF a následně žalovaný ani jednou nevznesl žádnou připomínku k projektu a nevznesl žádný požadavek na vysvětlení nebo doplnění své žádosti o dotaci; naopak bylo žalobci opakovaně sděleno, že žádost o dotaci splňuje veškeré podmínky, na důkaz čehož byla žádost žalobce doporučena k financování z Programu rozvoje venkova. A veškeré skutečnosti související s projektem žalobce jsou neměnné již od okamžiku podání žádosti o přidělení dotace, tedy po celou dobu posuzování projektu a schválení projektu, přičemž žalobce vždy jednal zcela otevřeně a plně informoval SZIF.

Dále pak žalobce namítl, že nynější rozhodnutí uvádějí zcela odlišné důvody pro ukončení administrace žádosti žalobce, což svědčí skutečnosti, že správní orgány jednají zcela účelově, když mění důvody pro zamítnutí žádosti o dotaci žalobce, resp. zpětně konstruují nové důvody, kterými by mohly zlegalizovat svůj protizákonný postup. I přesto, že žalobce zcela jednoznačně již v odvolacím řízení vyvrátil, že by se jednalo o hotelový komplex.

Závěrem žalobce namítá porušení zásady non bis in idem, neboť SZIF při přidělování dotací opakovaně rozhodl o tom, že žalobce splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace, takže nemohl později ukončit administraci, protože v dané věci již bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že podmínky pro proplacení dotace byly splněny.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že kromě objektu č. p. 569 se dále na pozemku p. č. 357/4 v k. ú. Harrachov nachází objekt č. p. 568, č. p. 567 a č. p. 14, které nejsou předmětem dotace a podle rozhodnutí stavebního úřadu jsou zkolaudovány a využívány jako bytové domy. Stále však dle žalovaného pozemek p. č. 357/4 naplňuje znaky jednoho ubytovacího areálu. Do areálu vede jedna přístupová cesta a areál je od okolních parcel ohraničen pozemní komunikací a oplocením. U přístupové cesty se nachází přízemní budova, na které je umístěna cedule s označením „recepce“ a cedule s označením „RESIDENT HARRACHOV“. V areálu se nachází venkovní parkovací místa a vnitřní garáž, do které se vjíždí pod budovou č. p. 568, která není předmětem dotace, ale s předmětnou budovou č. p. 569 sousedí a stavebně se jedná o obdobnou budovu. U parkovacích míst je umístěna cedule s pokynem, že parkovací místo je výlučně vyhrazeno pro hosty RESIDENT HARRACHOV bydlící v budově č. p. 568 a č. p. 569 s platnou parkovací kartou a registrací. Dále je areál jako jeden ubytovací komplex prezentován na oficiálních webových stránkách pod názvem „RESIDENT HARRACHOV“ (viz <http://www.residentharrachov.cz>). Z toho vyplývá, že v

areálu se nachází ubytovací zařízení s nabídkou společných služeb, které jsou určeny pro návštěvníky budovy č. p. 568 a budovy č. p. 569, resp. pro hosty „RESIDENT HARRACHOV“.

K vlastnickým a nájemním vztahům žalovaný uvedl, že pozemek p. č. 357/4 vlastní společnost SLAVIA Real Estate, s.r.o., v níž je jediným jednatelem M. V. a ten je zároveň 50% společníkem této společnosti. Dalším 50% společníkem je S. V. Budovu č. p. 569 jako předmět dotace vlastní společnost RESIDENT HARRACHOV CZ, s.r.o., ve které je jediným jednatelem J. F. Společnost RESIDENT HARRACHOV CZ, s.r.o. postoupila dne 19. 10. 2012 svá investorská, obchodní a vlastnická práva společnosti IRIS FARM, s.r.o., ve které je jediným jednatelem S. V. a 100% společníkem K. V. Žalobce má k budově č. p. 569 nájemní vztah, přičemž ve společnosti je jediným jednatelem M. V., který je zároveň 90% společníkem. Zbývajícím 10% společníkem je společnost ZLATÉ NÁVRŠÍ, s.r.o. Jediným jednatelem společnosti ZLATÉ NÁVRŠÍ, s.r.o., je opět M. V. a jejím 100% vlastníkem je výše zmiňovaná společnost SLAVIA Real Estate, s.r.o. Budovu č. p. 568 z 58,4 % vlastní společnost RESIDENT HARRACHOV EU, s.r.o., ve které je jediným jednatelem J. F. Zbývajíc část budovy podílově vlastní fyzické osoby. Budovu č. p. 567 ze 7,8 % vlastní společnost APARTMÁNY HARRACHOV, s.r.o., ve které je jediným jednatelem J. F. Zbývajíc část budovy podílově vlastní fyzické osoby a jiné společnosti. Budovu č. p. 14 z 3,9 % vlastní společnost APARTMÁNY HARRACHOV, s.r.o., a zbývajíc část budovy podílově vlastní fyzické osoby.

Dále žalovaný uvedl, že nelze souhlasit s námitkou, že SZIF a ministerstvo od počátku zásadním způsobem porušují hmotněprávní a procesní práva žalobce a že správní řízení vykazuje zásadní pochybení. Zde žalovaný zdůraznil (po rekapitulaci průběhu daného řízení), že pouhým předložením žádosti o dotaci včetně všech povinných i nepovinných příloh nevzniká na dotaci právní nárok, a pokud žalobce zahájil realizaci projektu bezprostředně po zaregistrování žádosti o dotaci, činil tak s vědomím možných rizik spojených s hodnocením projektu. Proto žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že SZIF při přidělování dotací opakovaně rozhodl o tom, že žalobce splnil veškeré podmínky pro poskytnutí dotace či že by pravomocně rozhodl o tom, že podmínky pro placení dotace byly splněny.

Rozhodnutí (oznámení) dle žalovaného obsahovalo jasný odkaz na registrační číslo projektu, název projektu, název žadatele a identifikační číslo, a rovněž v něm bylo jasně uvedeno, jaká podmínka Pravidel byla porušena. V rozhodnutí SZIF již nebylo uvedeno obecně, že došlo k umělému vytvoření podmínek pro získání dotace, ale byla uvedena konkrétní podmínka (max. kapacita lůžek), která byla porušena. Žalovaný též odmítl, že postupoval diskriminačně, když ponechal některé projekty jiných žadatelů v administraci.

K prohlášení společnosti RESIDENT HARRACHOV EU, s.r.o., žalovaný uvedl, že mu je dobře známa personální propojenost společností vlastníků (provozujících) jednotlivé objekty, a tak není možné považovat toto prohlášení za dostatečně přesvědčivý důkaz. Nadto provoz či vlastnictví jednotlivých objektů není jediným faktorem pro posouzení funkčního celku.

Žalovaný pak zopakoval, že v napadeném rozhodnutí k nabídce „Svatomartinské hody“, která byla zveřejněna na webových stránkách žalobce, doložil, že se tato nabídka týkala jiného nebo jiných objektů areálu „RESIDENT HARRACHOV“, než byl dotací podporovaný objekt. Pokud nyní žalobce tvrdil, že se nabídka vztahovala k předmětu dotace, upozornil žalovaný na skutečnost, že žalobce by tak činil v přímém rozporu se stavebním

zákonem, neboť by ve dnech 9. 11. 2013 – 11. 11. 2013 poskytoval veřejnosti ubytování v objektu, který nebyl zkolaudován, resp. byl stále v rekonstrukci a předán stavební firmě.

Závěrem žalovaný podotkl, že po celou dobu realizace projektu zodpovídá za plnění podmínek Pravidel a dohody o poskytnutí dotace příjemce dotace a SZIF je povinen plnění těchto podmínek po celou dobu kontrolovat. Porušení podmínek pro poskytnutí dotace ze strany žadatele může být poskytovatelem dotace z povahy věci zjištěno kdykoliv, a to jak před či po registraci žádosti o dotaci, tak i po podpisu dohody o poskytnutí dotace či dokonce až po proplacení dotace. Žalobcem navrhovaný opačný přístup, tj. vyplácení dotací i subjektům porušujícím dotační podmínky, by nebyl účelným vynakládáním veřejných prostředků.

IV. Replika žalobce

V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný zcela neoprávněně, mylně a v rozporu s Pravidly dovozuje existenci jakéhosi hotelového komplexu, přestože žalobce žádal o dotaci pouze na projekt přestavby budovy č. p. 569 a ostatní budovy nejsou a ani nikdy nebyly předmětem žádného jiného dotačního projektu. Propojenost projektů a existenci ubytovacích komplexů lze přitom vyvozovat pouze v případě, že projekty, ze kterých se komplexnost vyvozuje, jsou nebo byly předmětem dotace v posledních třech letech. Žalovaný tak není v žádném případě oprávněn vedlejší budovy jakkoliv spojovat s budovou č. p. 569, která je jako jediná předmětem žádosti o dotaci žalobce.

Dále žalobce uvedl, že oznámení o ukončení administrace je nesrozumitelné a žalovaný v něm neuvedl konkrétní důvody, které vedly k ukončení administrace; pouze hodnotil majetkovou strukturu žalobce. Dle žalobce bylo důvodem pro ukončení administrace umělé vytváření překážek, které byly vyvozeny pouze z vlastnické struktury žalobce a jiných společností, které rovněž žádaly o dotaci (AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o., NA VRŠKU, s.r.o., Krkonošské poleší, s.r.o. a Společnost pro udržitelný rozvoj venkova, s.r.o.). Jmenované projekty ale nijak nesouvisí s projektem žalobce a jsou od něj vzdáleny několik kilometrů. SZIF tak postupoval zcela účelově a žalovaný se nyní zpětně svou argumentací snaží zhojit jeho zjevně nezákonný postup.

K prohlášení společnosti RESIDENT HARRACHOV EU s.r.o. žalobce podotkl, že žalovaný není oprávněn jakkoliv hodnotit majetkovou strukturu žalobce a už vůbec ne hodnotit personální propojenost s právníckými osobami, které nežádaly o dotaci a nijak nesouvisí s daným případem, a dokonce z této propojenosti jakkoliv dovozovat přesvědčivost důkazů.

K existenci hotelového komplexu zopakoval, že ubytovací zařízení je nepochybně bez dalšího plně samostatným funkčním celkem a není závislé na jakékoli jiné stavbě a ani s jinou stavbou nesouvisí, navíc má přiděleno své vlastní číslo popisné a své vlastní kolaudační rozhodnutí, přičemž tato fakta nejsou ani žalovaným nijak zpochybňována. Za zcela absurdní považuje tvrzení žalovaného, že by bytové domy ve vlastnictví více než 50 různých osob mohly být provozovány jako hotel, kdy navíc žalovaný pro toto tvrzení nemá žádný důkaz. Žalobce dále uvedl, že není pravdou, že by budovy č. p. 569, 568, 567 a č. p. 14 měly společnou recepci, společný rezervační systém, oplocení apod.

K užívání budov (ve vztahu ke speciální nabídce „Svatomartinské hody“) žalobce konstatoval, že považuje za zcela absurdní jednostranné neověřené vyvozování jakýchkoliv závěrů z internetových stránek. Uvedené svědčí pouze o důkazní nouzi žalovaného, který se

snaží uměle vyhledávat sebeabsurdnější důvody pro ukončení administrace a zpětně za každou cenu zhojit její neoprávněnost. Žalovaný přitom neuvedl, jakým způsobem vyhodnotil a prokázal, že v budově č. p. 569, č. p. 568, č. p. 567 nebo č. p. 14 byly nějaké osoby skutečně na základě této nabídky ubytovány, zvláště pak, když si při kontrole ex-ante sám ověřil, že žádný z hotelových pokojů není obsazen a ubytovací zařízení je z důvodu přestavby uzavřeno. Nadto kontrola či činění jakýchkoliv závěrů, zda žalobce dodržuje či nedodržuje předpisy stavebního práva, není rozhodně předmětem působnosti žalovaného a opět toto svědčí o skutečnosti, že žalovaný opakovaně překračuje meze své působnosti. Proto žalobce uzavřel, že neposkytoval a ani logicky nemohl poskytovat žádné ubytování v době, kdy nebyl provozovatelem ubytovacího zařízení v budově č. p. 569.

K argumentu ohledně počtu lůžek žalovaný zopakoval, že zásadně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že překročil maximální kapacitu počtu lůžek a opětovně upozorňuje na nedostatečné tvrzení žalovaného, který kapacitu lůžek odvodil z webových prezentací a předpokládané ubytovací kapacity v budově č. p. 568.

Žalobce je dále přesvědčen, že úkony a rozhodnutí učiněné v administraci jeho žádosti o dotaci svědčí skutečnosti, že jeho žádost o dotaci v žádném případě neprošla pouhou administrativní kontrolou, nýbrž komplexním hodnocením, které bylo zakončeno rozhodnutím o doporučení jeho žádosti k financování z Programu rozvoje venkova. Navíc SZIF plánoval provedení kontroly ex-ante v době, kdy ještě nebylo vydáno samotné rozhodnutí, kterým bylo zrušeno předchozí oznámení o ukončení administrace, a věc byla vrácena SZIF k dalšímu projednání. Kontrola ex – ante tak byla provedena v rozporu s Pravidly. Navíc žalovaný samovolně a protizákonně rozvinul a doplnil rozhodnutí SZIF o další argumenty a zjištění, ačkoliv k tomuto nebyl oprávněn.

Žalobce závěrem shrnul, že veškerá tvrzení uváděná žalovaným jsou nepravdivá a v žádném případě neprokazují oprávněnost ukončení administrace žádosti o dotaci žalobce. Žalobce zejména upozornil, že žalovaný účelově mění důvody pro ukončení administrace žádosti žalobce, kdy jako první důvod pro ukončení administrace uvedl majetkovou a vlastnickou propojenost žalobce s jinými subjekty, které žádaly o dotaci na absolutně rozdílné projekty, a následně existenci jakéhosi hotelového komplexu z důvodu souvislostí funkčních, strategických, geografických apod., a to dokonce s objekty, které nejsou a nikdy nebyly předmětem žádné dotace, jsou v majetku víc než 50 různých cizích osob a sám žalobce na ně nemá žádný vliv.

V. Argumentace účastníků řízení při jednání

Při jednání před soudem dne 5. 9. 2017 účastníci řízení setrvali na své argumentaci předestřené v předchozích podáních. Žalovaná pouze upozornila na předchozí rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 3 A 86/2014 (potvrzené rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 167/2014), v němž zdejší soud v podobné věci rozhodl tak, že žalobu zamítl.

VI. Vlastní posouzení věci

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ve věci nezákonnosti kontroly ex-ante uskutečněné SZIF u žalobce dne 13. 11. 2013, a to údajně z důvodu nezahájení nového prvoinstančního řízení.

Podle § 12a odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZIF“) je SZIF oprávněn provádět, a to i bez ohlášení, kontrolu a) správnosti údajů fyzických a právnických osob uvedených v žádostech podávaných Fondu, b) plnění povinností a podmínek vyplývajících z vydaných rozhodnutí a uzavřených smluv a dohod podle § 1 odst. 2, c) správnosti informací poskytovaných Fondu podle tohoto zákona, zákona o zemědělství a nařízení vlády vydaných k jejich provedení, d) plnění povinností vyplývajících z přímo použitelného předpisu Evropské unie, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Podle kap. 13 obecných podmínek Pravidel je žadatel/příjemce dotace povinen umožnit vstup kontrolou pověřeným osobám k ověřování plnění podmínek Pravidel, příp. Dohody (písm. a) a kontrola ze strany SZIF může být prováděna ode dne zaregistrování žádosti o dotaci po celou dobu trvání závazku stanoveného v Dohodě (písm. b)

Z uvedeného vyplývá, že Pravidla žádné specifické podmínky, za nichž by mohl SZIF u žadatele dotace uskutečnit kontrolu (ode dne zaregistrování žádosti o dotaci), nestanoví; naopak SZIF je oprávněn (respektive dokonce i povinen) tyto kontroly k ověřování plnění podmínek Pravidel provádět a žadatel je povinen tyto kontroly strpět. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že daná kontrola byla dopředu řádně ohlášena, byli na ní přítomni zástupci žalobce, zástupci SZIF se vypořádali s položenými dotazy, včetně uvedení toho, na základě jakého ustanovení Pravidel kontrola probíhá (dle kap. 4, písm. f), a byl také řádně vypracován protokol o jejím uskutečnění. Jestliže tedy dotčená kontrola probíhala v rámci řízení o posouzení žádosti žalobce o dotaci, měl žalobce povinnost tuto kontrolu strpět a v rámci ní poskytovat SZIF součinnost, aniž by bylo možné konstatovat, že by byla uskutečněna nezákonně či v rozporu s Pravidly. Soud v této souvislosti musí pouze korigovat vyjádření pracovníků SZIF, kteří na dotaz žalobce při kontrole uvedli, že projekt při kontrole nebyl v administraci. Tak tomu být nemohlo, neboť předchozí rozhodnutí o ukončení administrace bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2013, které bylo SZIF doručeno dne 29. 10. 2013, o čemž ostatně pracovníci SZIF též žalobce v průběhu kontroly informovali. Za této situace tak projekt žalobce musel být již v opětovné administraci, čemuž ostatně odpovídá též charakter provedené kontroly, jakož i následně vydaná rozhodnutí. Samotné pochybení pracovníků SZIF ohledně informování o probíhající či neprobíhající administraci však nemůže nic změnit na zákonnosti dotčené kontroly, včetně zákonnosti důkazů při ní získaných. Za liché pak soud pokládá tvrzení žalobce, že SZIF byl přednostně informován o předchozím zrušujícím rozhodnutí žalovaného, neboť ze správního spisu žalovaného vyplývá, že žalobci i SZIF bylo toto rozhodnutí doručeno ve stejný den: 29. 10. 2013, přičemž ani tato skutečnost by na zákonnost uskutečněné kontroly nemohla mít žádný vliv, neboť SZIF je oprávněn provádět kontrolu kdykoli ode dne zaregistrování žádosti o dotaci. Soud tak konstatuje, že kontrola ex-ante provedená dne 13. 11. 2013 u žalobce nebyla nezákonná, nýbrž vycházela z oprávnění SZIF stanovených v § 12a zákona o SZIF a Pravidlech.

Podstatou nyní posuzované věci je pak posouzení zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dotaci v rámci Programu rozvoje venkova ČR.

Podle § 11 odst. 1 zákona o SZIF poskytuje SZIF dotace v souladu s tímto zákonem, zákonem o zemědělství, nařízeními vlády vydanými k jejich provedení a podle přímo použitelných předpisů Evropské unie upravujících financování společné zemědělské politiky

Rozhodnutí žalovaného, jakož i SZIF, o zamítnutí žádosti o dotaci vycházelo z porušení specifických podmínek kap. 8. bod 7) Pravidel, podle nichž platí, že je-li součástí projektu ubytovací zařízení, musí být jeho celková kapacita maximálně 60 lůžek nejméně po dobu vázanosti projektu na účel (do kapacity se nezapočítávají přistýlky). Kapacita 60 lůžek se pak vztahuje k ubytovacímu zařízení splňujícímu samostatný funkční celek (např. se samostatnou recepcí, sociálním zařízením, oplocením s vlastním názvem, propagací apod.). Takto správní orgány dovodily, že realizace žalobcova projektu se nachází v areálu hotelového komplexu „RESIDENT HARRACHOV“, přičemž celkový počet lůžek v tomto komplexu významně převyšuje maximální počet lůžek daných Pravidly (zde soud pro úplnost uvádí, že důvod zamítnutí žádosti o dotaci byl v této věci jiný než ve věci vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 86/2014, na který odkazovala žalovaná při jednání, protože odkaz na toto rozhodnutí soud nepovažoval za přílehlavý).

Městský soud přezkoumal skutkové závěry správních orgánů a shledal, že tyto závěry jsou akceptovatelné a mají oporu ve správním spise.

Soud v první řadě vyzdvihuje, že Pravidla již v části A (obecné podmínky), kap. 1, písm. d) při vysvětlení jednotlivých pojmů stanovily, že projektem je konkrétní operace k realizaci cílů opatření s tím, že každý projekt musí tvořit samostatný funkční celek. K vysvětlení tohoto pojmu Pravidla dodala, že funkčním celkem je takový projekt, jehož výsledkem je objekt/část objektu/technologie, apod., který je funkčně soběstačným prvkem, jinými slovy i bez realizace dalších projektů musí být výsledek projektu plně provozuschopný ve smyslu plnění cílů projektu/opatření/podopatření/záměru. Výklad specifických podmínek stanovených v kap. 8. bod 7) Pravidel tak musí být vykládán též prizmatem těchto částí Pravidel.

V nyní posuzované věci správní orgány dospěly k závěru o nesamostatnosti daného projektu na základě těchto skutečností: do areálu vede jedna přístupová cesta, areál je od okolních parcel ohraničen pozemní komunikací a oplocením, u přístupové cesty se nachází přízemní budova, na které je umístěna cedule s označením „recepce“ a cedule s označením „RESIDENT HARRACHOV“, v areálu se nachází venkovní parkovací místa a vnitřní garáž se nachází v jiné, avšak stavebně podobné budově, zajištění parkování je prezentováno společně pro celý objekt a v neposlední řadě je areál jako jeden ubytovací komplex prezentován na oficiálních webových stránkách.

Dle soudu mají všechny tyto skutkové závěry oporu ve spisovém materiálu a jsou zde řádně prokázány (především prostřednictvím fotodokumentace provedené v rámci kontroly ex-ante či kopií předmětných internetových stránek). Ve svém souhrnu pak i tyto skutečnosti svědčí o tom, že předmětný projekt žalobce nevytvářel samotný funkční celek, pro který by byla určena dotace v rámci příslušného dotačního programu, nýbrž byl funkčně spojený s dalšími budovami a de facto takto až celý areál daného objektu tvořil funkční celek. Pro soud je v tomto směru nejvýznamnějším důkazem předmětná internetová prezentace, kterou vytvářel sám žalobce, a v níž bylo zjevně nabízeno větší množství lůžek než inkriminovaných 60, a to v rámci celého areálu „RESIDENT HARRACHOV“. Tento významně vyšší počet lůžek vyplývá především z nabídek umístěných na stránkách www.booking.com, www.harachov-info.cz či www.ubytovani.cz, které musely nezbytně vycházet z informací

poskytnutých žalobcem (tuto skutečnost ostatně ani žalobce nikterak v žalobě či v řízení před správními orgány nezpochybnil). Skutečnosti, že nikoli předmět dotace, nýbrž celý areál vytvářel funkční celek, pak svědčí též prezentace parkování v rámci komplexu, osamocenost recepce, na první pohled patřící k celému areálu a nikoli pouze předmětu dotace, jakož i celkové pojetí celého areálu. A na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, pokud některé byty v dotčeném komplexu vlastní další soukromé či fyzické osoby, neboť nikterak nevyvrací, že hotelové služby nebyly nabízeny pouze v budově, která byla předmětem dotace. A stejně tak na uvedeném nic nemění, pokud má předmět dotace své vlastní číslo popisné či samostatné kolaudační rozhodnutí, neboť ani tyto skutečnosti nevypovídají o celkovém charakteru dotčeného komplexu. Pro celkové hodnocení věci zůstává klíčové, že bylo prokázáno, že předmětný projekt žalobce nevytvářel samotný funkční celek a došlo k překročení maximálního počtu lůžek nabízených v celém hotelovém komplexu.

Pokud žalobce uvádí, že celý komplex nebyl předmětem dotace, což dle jeho názoru správní orgány nevzaly v potaz, musí soud konstatovat, že toto žalovaný ani SZIF nikdy v řízení netvrdil. Pro celkové posouzení žádosti dotace však správní orgány správně vyšly z faktického stavu předmětu dotace, dle něhož dotčená budova, jíž se dotace týkala, nevytvářela samostatný funkční celek, nýbrž byla funkčně propojena s dalšími budovami. Proto při posuzování podmínek dotace správně spojily předmět dotace též s okolními budovami, pokud zjevně s nimi tvořil jeden celek. Z tohoto závěru pak jednoznačně vyplynulo, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání dotace, neboť účelem těchto dotací nebyla podpora velkých hotelových komplexů. A soud nemůže nikterak akceptovat, pokud by tato podmínka mohla být obcházena vytvářením malých, avšak nikoli funkčně samostatných celků, v rámci většího hotelového komplexu. Uvedeným výkladem by se tato podmínka stávala obsolentní a byl by tím také popřen smysl celého dotačního programu.

Soud pak musí rovněž vyzdvihnout, že žalobce v řízení žádným relevantním způsobem neprokázal, že by ostatní bytové domy, sousedící s předmětem dotace, sloužily pro trvalý či krátkodobý pobyt fyzických osob v jejich vlastnictví, nikoli však pro ubytování hostů v komplexu „RESIDENT HARRACHOV“. Zde soud zdůrazňuje, že uvedené je pro posouzení celé věci klíčové, neboť pokud by předmětné bytové domy skutečně byly využívány nikoli pro ubytování hostů uvedeného hotelového komplexu, pak by obstála argumentace žalobce a nebyl by dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti o dotaci. Uvedené však soud po prostudování spisového materiálu neshledal. Žalobce k tomu ani žádné konkrétní skutečnosti neuvedl.

Jestliže žalobce poukazuje na údajně nesprávná tvrzení žalovaného ohledně kolaudace předmětného projektu, musí soud uvést, že v tomto řízení mu nikterak nepřísluší hodnotit fungování daného hotelu z hlediska předpisů stavebního práva. To ostatně nikterak nepříslušelo ani správním orgánům, přičemž z odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti nevyplývá, že by tak žalovaný či SZIF činil. Termín kolaudace a stavebních prací byl žalovaným zmíněn pouze jako podpůrný důkaz svědčící o skutečnosti, že nikoli pouze v budově projektu, ale v celém areálu bylo nabízeno ubytování. Této formě důkazu přitom soud musí přisvědčit, neboť odpovídá povinnosti správního orgánu řádně a úplně zjistit skutkový stav věci. A takto lze hodnotit jako správné, pokud žalovaný upozornil na skutečnost, že ačkoli v termínu kontroly byl předmět dotace stále v rekonstrukci a byl předán stavební firmě (to ostatně vyplývá z protokolu o kontrole, jež podepsali též zástupci žalobce), tak zároveň již byly v předmětném ubytovacím komplexu nabízeny hotelové služby. Zde soud nemůže přisvědčit žalobci, že takto pouze inzeroval nabídku ubytování pro zimní sezónu (což by samozřejmě bylo pochopitelné), protože ze správního spisu vyplývá, že nabízel ubytování

již pro období před proběhnuvší kontrolou (viz akce „Svatomartinské hody“ konaná v termínech 9. – 11. 11. 2013 a 10. a 11. 11. 2013). Z uvedeného vyplývá, že tyto nabídky ubytování se musely vztahovat na jiné budovy v areálu než na předmět dotace, který byl stále v rekonstrukci. Za absurdní argument pak soud pokládá tvrzení žalobce, že správní orgány nikterak neověřily, zda v předmětných termínech skutečně byli nějací hosté v areálu ubytováni. Bylo by totiž stěží pochopitelné, pokud by žalobce inzeroval nabídku ubytování v situaci, kdy by žádné hosty ubytovat nemohl. Dle soudu tedy prokázání ubytování hostů nemůže nic změnit na vyčtených závěrech; naopak lze kvitovat, že z předestřené inzerce žalovaný dovodil, že ubytovací služby byly nabízeny nikoli pouze v dotčeném projektu, ale v celém areálu, aniž by se v rámci této argumentace jakkoli zabýval tím, zdali žalobce tyto služby nabízel v rozporu či v souladu s právními předpisy stavebního práva.

Pokud žalobce odmítá argumentaci žalovaného stran personálního propojení vlastníků jednotlivých nemovitostí, připomíná soud, že žalovaný i SZIF ve svých závěrech nevyšly v prvé řadě z tohoto personálního propojení, nýbrž jej využily jako další podpůrný argument pro prokázání skutečnosti, že celý komplex vytváří funkční areál hotelového typu. Uvedené přitom dle soudu nelze správním orgánům nikterak vytýkat, neboť i tyto skutečnosti svědčí závěrům o účelovém vyčlenění jednoho projektu tak, aby v rámci jeho provedení mohl žalobce požádat o dotaci z předmětného projektu i přesto, že z hlediska celkového pojetí areálu tento projekt nesplňoval základní podmínky pro čerpání dotace.

Jestliže žalobce namítá, že žalovaný až po určité době zpochybnil jeho žádost o dotaci, přestože předtím nikdy proti jeho žádosti nebyly vzneseny žádné relevantní námitky, připomíná soud, že byla-li provedenou kontrolou zjištěna skutečnost, která brání vyplacení dotace, musel SZIF nepochybně přijmout opatření, které vedlo k tomu, aby dotační prostředky nebyly neoprávněně vyplaceny. Soud musí souhlasit se žalovaným, že na získání předmětné dotace nebyl žádný právní nárok, kdy ostatně také kap. 3 v písm. k) obecných podmínek Pravidel stanovila, že před podpisem Dohody není na dotaci právní nárok a podobně § 11 odst. 5 zákona o SZIF normoval, že na uzavření dohody o poskytnutí dotace podle odstavce 4 není právní nárok. Názor prezentovaný žalobcem o „nároku“ na proplacení dotace by znamenal ve svých důsledcích, že by příjemci dotací po rozhodnutí o jejich poskytnutí (neřkuli žadatelé od počátku administrace žádosti, což je případ žalobce) nemuseli již plnit žádné z povinností a bez dalšího mohli jen očekávat přísun plateb od poskytovatele. Tato námitka nemohla být soudem shledána důvodnou (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 – 39). Nárok na přiznání dotace lze tak presumovat pouze v případě, že jsou skutečně splněny veškeré podmínky pro poskytnutí dotace. Navíc již v oznámení o provedené administrativní kontrole ze dne 28. 11. 2012 SZIF k žádosti žalobce uvedl, že kladný výsledek administrativní kontroly nelze v žádném případě považovat za příslib dotace z Programu rozvoje venkova a že pro objektivní posouzení nároku na dotaci si SZIF může kdykoli vyžádat od žadatele/příjemce dotace jakékoli doplňující údaje a podklady. Takto také později SZIF postupoval, přičemž žalobci nemohlo vzniknout legitimní očekávání na získání předmětné dotace, neboť to bylo závislé na splnění stanovených podmínek. A jelikož tyto podmínky žalobce, jak vyplývá ze shora řečeného, nesplnil, nelze dotčená rozhodnutí považovat nezákonná.

Soud tak musí souhlasit se žalovaným, že žadateli nemusí být dotace vyplacena, nesplňuje-li žadatel podmínky pro výplatu dotace. Není přitom nikterak rozhodné, zda tyto skutečnosti existovaly již před uzavíráním dohody, při jejím uzavření nebo vznikly až při realizaci předmětné akce. To vyplývá i ze samotného účelu a smyslu poskytování dotací v daném programu, kterými je podpora cestovního ruchu v rámci programu rozvoje venkova,

poskytnutá pouze za určitých podmínek, přičemž pouze při splnění těchto určitých podmínek může žadatel obdržet příslušnou dotaci. Ačkoli SZIF musí již od počátku zjišťovat, zda podaná žádost splňuje dotační podmínky, musí soud zdůraznit, že ne vždy musí být od první chvíle zřejmé, že předmět dotace je funkčně spjat s dalšími objekty. Je pak zcela pochopitelné, že teprve v návaznosti na zjištění dalších skutečností (společná internetová prezentace, společná recepce apod.) si SZIF může spojit souvislost předmětného projektu s dalšími projekty a nastalou situací začít řešit. A na uvedeném nic nemění, pokud do této doby poskytovatel dotace žadateli žádná pochybení nevytkl, neboť splnění podmínek stanovených v Pravidlech musí žadatel o dotaci zajistit po celou dobu vázanosti předmětného projektu na účel, pro který měla být dotace určena (včetně například doby po podpisu dohody, ke kterému ale v dané věci vůbec nedošlo). Pokud tedy SZIF bezprostředně před vydáním dotčeného rozhodnutí shledal porušení dotačních podmínek stanovených Pravidly, nelze shledat za nikterak rozporné s Pravidly či zákonem, pokud rozhodl z těchto důvodů o zamítnutí žalobcovy žádosti. Za dodržení všech podmínek dotace byl totiž výlučně odpovědný žalobce jakožto příjemce podpory, přičemž ten musel počítat i s možností, že dotaci nemusí získat. Poskytovatel dotace přitom nepostupoval při zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace na základě své libovůle či pouhých domněnek ohledně porušení Pravidel, ale na základě zjištěných a prokázaných skutečností.

Soud musí odmítnout rovněž námitku žalobce, že v dotčeném rozhodnutí SZIF shledal jiné důvody pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dotaci, než v předchozím (později zrušeném) oznámení o ukončení administrace jeho žádosti. Při novém rozhodování o žalobcovy žádosti o přiznání dotace SZIF musel nezbytně vycházet z aktuálních skutkových zjištění, což presumovalo možnost, že shledá porušení jiné podmínky Pravidel než v předchozím případě; nelze pak hodnotit jako vadné, pokud své nové rozhodnutí spojí pouze s tímto důvodem a předchozímu důvodu již nevěnuje žádnou pozornost. Zde se opět projevuje, že poskytovatel dotace je oprávněn po celou dobu vázanosti projektu na účel kontrolovat, zdali tento projekt splňuje podmínky stanovené Pravidly a v případě jejich porušení z toho vyvodit pro žadatele (či již příjemce) negativní důsledky. Jestliže tedy v nyní posuzované věci SZIF shledal, že je porušena podmínka stanovená v kap. 8. bod 7) specifických podmínek Pravidel, postupoval správně, pokud tento důvod vzal za zásadní a pouze s ním spojil důvodnost zamítnutí žádosti, aniž by se dále vyjadřoval k předchozímu důvodu pro ukončení administrace žádosti žalobce, neboť na právním posouzení žalobcovy žádosti uvedené nemohlo nic změnit.

Závěrem pak musí soud odmítnout, že by v dané věci byla porušena zásada non bis in idem, jak tvrdí žalobce. Jak již vyplývá ze shora řečeného, přijetím žádosti a její administrací SZIF nerozhodl o tom, že žalobce má nárok na vyplacení dotace. Nejedná se tedy o rozhodnutí správního orgánu, kterým by bylo rozhodováno o právu žalobce na přijetí dotace, kdy ani žádný další z úkonů správních orgánů ve věci žalobce nezaložil překážku, pro kterou by nebylo možno rozhodnout o zamítnutí žalobcovy žádosti o dotaci. Soud považuje v této souvislosti za vhodné opět zopakovat, že v oblasti dotací musí být podmínky splněny po celou dobu trvání závazku, takže žadatel si musí být vědom toho, že při nesplnění stanovených podmínek mu nemusí být dotace vyplacena.

VII. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. 9. 2017

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.